

2017

Un relat de: [DJG](#)

I res. 2017. Ja hi som. Sembla que fa quatre dies quan vaig celebrar entrar en l'any 2016. Però, en fi, ja ens apropem al 2017. Així de fàcil, així de ràpid. Qui ho diria. Ja podem començar a canviar el chip, a escriure un 7 enlloc d'un 6. Ja podem començar a escriure aquelles absurdes llistes o aquells absurds propòsits: deixaré de fumar, trobaré parella, m'aprimaré, aprovaré aquell examen... propòsits il·lògics ja que només ens els plantejem quan canviem d'any. Som així d'exquisits. I és que no som prou valents de proposar-nos aquests propòsits durant l'any. No, només podem fer-ho quan iniciem una "Nova etapa". Ens hem d'esperar al canvi de número. Un punyeter dígit. Resulta que "any nou, vida nova", no? Quina absurdesa! I cada any igual. Busquem la roba adient (això sí, brillant, sobretot i de color negre), comprem i comprem i comprem menjar. Ens dediquem a preparar una sèrie de rutines que portem practicant any rere any com si de la fi del món es tractés, com si d'un dia per l'altre anès a canviar alguna cosa. Siguem racionals: el 2017 serà igual que el 2016. Seguirem sent pobres, burrus i desgraciats. O rics, burrus i desgraciats. Bé, o rics i burrus. Com ho volgueu mirar. Les coses no canvien perquè canvi l'any. Nosaltres no canviem perquè canvi l'any. L'única cosa, l'única punyetera cosa que canvia és haver d'escriure un 7 enlloc d'un 6 en el full de l'examen, la carta o el que sigui.

Per això, jo no tinc propòsits per aquest 2017. Simplement, seguiré com fins ara: cuidar la salut, treballar fort i que la sort ens acompanyi.